
Petri György

KIS ELÉGIA

Kedves Mihály s Dezső, egy részét már tudom
annak, amit ti
tudtatok, elindultam a ti útatokon,
elkezdtelek titeket óvatosan követni.
S nem is vacog a fogam, legalábbis nem nagyon.

Utánozhatatlan féregmozgásomat,
ahogy így *rákmenetben*
hátrálok, hátrálok, kívülebbre szünetlen
(vagy inkább lebegek, pangó vízen moszat?),
nem csinálja utánam egyőtök sem.

Éldeklem – tán ez a helyes kifejezés,
és elmúlattat
ez a sok álzárlat, nem-jövő befejezés,
halasztott *halasztás*, nem látványos lefejezés.
Kiváró taktika. Nem huszár-attak.

NESZ-KÁVÉ

Takarékláng-életet,
ha ki él, nem is él az,
önjáró hullá csupán,
aszott, ösztövé önmérséklet
dekázza, kicentizi
hajdanvolt habzó bőség
szánalmas maradékát

NAGYAPÁM ABGANGJA

Már nem ismert meg senkit.
A lába és a feje
egyenletesen, gyorsan reszketett.
Én a felmenőim között
álltam ágyánál, és azon
morfondíroztam, hogyan
sokkolom majd a felmenőimet,
hiszen kénytelen leszek
közölni velük, hogy a
Papának már ennyi. És akkor
átsuhant egy nővérke a kórtermen,
a nagyapám feléje fordította tekintetét
és tagoltan, érthetően így szólt:
„Köszönöm, kisasszony,
minden nagyon finom volt.”
Hajnalban exitált. Most már soha
nem fogom megtudni:
miféle „minden”
és milyen értelemben
volt „nagyon finom”.

Tandori Dezső

„...AZ ÉJ, A BOR, A CIGARETTA”

Kész gyötirelem a magam társasága, vagy, ez áll változatként a cetlin, kész gyötirelem már a magam társasága is, nemhogy akkor másoké. Értsd, gondolom: önmagam társasága. Mikori ez a feljegyzés? Weöres verseit olvastam, az „én”-ről, mely legbenső társasága, cellafala, elviseli estig, de mindörökre nem? De Vas Istvántól (írásom cím-adójától) a velencei eső költeménye is jó alap lehet az én feljegyzésdolgomhoz: még egyetemesebbé teszi a hasadt rosszkedvet ő, a nagyobb Úr, a Sors és akarata-szállai ellenében vág fintort, mond cokit. Nem kér a fentebb rendelkezések társaságából, mondjuk. Mikori lehet, ez foglalkoztat most engem a leginkább, ez a kis tervezetem; hogy tudniillik erről, ebből, ilyen kiindulással írnom kellene valamit? A rossz vicc pisztolyantihős-alakja juthat róla eszembe, ha azt mondom netán: e mostani napjaimra pontosan áll ez a tétel; a vicc lényege: túl sokat tudott. Túl sokat tudnék magamról, ha azt tudnám, „ma pontosan így vagyok ezzel”. Mert hogy „ma”, az addig rendben van.